

Slaves to love?

II. III 383-420

αὐτὴ δ' αὖ Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δὲ κίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, περὶ δὲ Τρῳαὶ ἄλις ἦσαν·	385
χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα, γρηῖ δὲ μιν εἵκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν εἰροκόμῳ, ἣ οἱ Λακεδαίμονι ναιετοώσῃ ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκε· τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·	390
“δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκον δὲ νέεσθαι. κεῖνος ὃ γ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης ἄνδρῳ μαχεσσάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορὸν δὲ ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν”.	395
ὣς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε· καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῆν στήθεά θ' ἱμερόντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα, θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε· “δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; ἦ πῆ με προτέρῳ πολίων εὖ ναιομενάων	400
ἄξεις, ἦ Φρυγίης ἦ Μηονίης ἐρατεινῆς, εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων· οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι, τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;	405
ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου, μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσι ὑποστρέψειας Ὀλυμπον, ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον οἴζυε καὶ ἐ φύλασσε, εἰς ὃ κέ σ' ἠ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὃ γε δούλην. κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη·	410
κεῖνου πορσανέουσα λέχος· Τρῳαὶ δὲ μ' ὀπίσσω πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ”.	
τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ· “μή μ' ἔρεθε σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, τὼς δὲ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι”.	415
ὡς ἔφατ', ἔδεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῶ ἀργῆτι φαεινῶ σιγῇ, πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων.	420